

Els Homes de Vitrubi

Un relat de: [dacar](#)

ELS HOMES DE VITRUBI

Al despatx on treballa hi ha un directiu, l'Oriol, que és cap de relacions públiques i màrqueting. Pel càrrec que ocupa, cada dia afronta el repte d'oferir una imatge impecable. I la dóna. No conec ningú que es cuidi més que ell. Bé, sí que el conec: l'Alfons, un cosí meu que, de petits, solia jugar amb mi i la seva germana Olga a pares i a mares; l'Olga feia de veïna, l'Alfons de mare, i jo, de mecànic. L'Alfons ara és "estilista".

Un dia que vaig anar a recollir a l'Alfons a la perruqueria, des del cotxe estant, vaig veure'n sortir l'Oriol, molt rialler, amb un altre home, i un nou look. Uns minuts més tard, l'Alfons em feia una dissecció acurada de la vida i afeccions de l'Oriol, -que tot se sap, en aquests ambients...-, em deia. No em va sorprendre, ja ho sospitava. El que em va sorprendre era que guardés tan gelosament aquest secretisme. El seu pitjor malson devia ser que el "boss" se n'assabentés. Així resultava còmic veure l'Oriol intentant semblar un "homenot", intentant amagar la "pluma" amb una sèrie de gestos que als heteros ens surten de manera natural, i que en ell semblaven una coreografia ridícula. També resultava patètic el to de milhomes que feia servir en les esbroncades que prodigava als seus subordinats, suposo que per refermar la inseguretats que se'l menjava de viu en viu. L'única que li plantava cara era la Noèlia, la recepcionista, i era tot un espectacle veure'l baixar el cap.

-Com tornis a aprofitar de tenir el "boss" davant per dir-me que s'han refredat els cafès, te'n recordaràs, Oriol. Perquè no estaven freds, i ho saps, el que passa és que si no els entro al moment és perquè he de contestar el maleït telèfon, i la majoria de vegades és aquell amic teu, el Sandro, que vol parlar amb tu. Així que tu torna a posar-me en evidència davant del "boss", i la pròxima trucada del Sandro li passo directament al "boss". Que tu a mi no em coneixes, Oriol-. La Noèlia em va explicar que li havien cridat l'atenció per culpa del tema dels cafès freds, -que no estan freds, hòstia, que és que en lloc de faringe tenen un tub de PVC-. Jo l'entenc, pobreta.

Un dia, ens vam trobar al bar, abans de pujar al despatx, amb dos companys més. I la conversa girava entorn a la "política" de trepitjades i mentides de l'Oriol.

-Sí és que segur que aquests dos s'entenen, home. No veus que no s'aguanta per enlloc?

-Sí. Quan es reuneixen al despatx, el cops de puny del "boss" no són per dir "aquí mano jo", sinó per demanar-li "més de pressa, Oriol, més de pressa".- Les rialles van durar fins a mig matí. Acabava de néixer la "germanor".

Un dia l'Oriol em va demanar ajut amb un programa de disseny gràfic. I com que tot el que li sobra de "fashion" li falta de massa encefàlica, resulta que vaig acabar fent-li jo una feina que havia de fer ell. I en lloc de compartir les felicitacions que va rebre, es va atribuir tot el mèrit, amb l'agreujant que jo era al davant, perplex pel que veia, i ell convençut que era "la millor inversió de l'empresa". La resta de companys, la "germanor", a l'hora del cafè, em van intentar animar, i tots van explicar com d'alguna manera els havia trepitjat en públic, sense cap mena d'escrúpols, per tal de quedar com un rei davant del "boss". Jo no deia res. Només pensava que un "element" així ho havia de pagar. Vaig passar dies sencers maquinant argücies per tal de posar-lo en evidència davant del « boss », qui, a més, és un homòfob recalitrant. En altres temps, jo mateix m'hauria semblat molt miserable. Però en aquelles circumstàncies, no veia el moment de treure'l de l'armari a cops de peu.

L'Oriol va marxar molt d'hora aquella tarda, al·legant que tenia hora amb l'oculista. Va deixar una feina pendent que havia de presentar l'endemà perquè l'acabés jo. I no em vaig poder negar perquè el "boss" li havia dit que marxés i que jo ho acabaria. Jo ja m'ensumava que no anava a l'oculista. I la Noèlia em va deixar anar que li "havia arribat" que aquell vespre tenia un sopar a casa, allargant-me una tarja de l'empresa de càtering amb qui portava tres dies fent gestions. Em vaig sentir tan trepitjat que vaig jurar-me que d'aquella setmana no passava. Al vespre, quan vaig acabar, em disposava a tornar a casa i em vaig trobar el "boss" que em va demanar si em venia de pas deixar-lo al centre, perquè no tenia cotxe. Vaig accedir, quin remei. Mentre conduïa, el meu cosí Alfons em va trucar i em va dir que l'Oriol estava donant un sopar a casa seva i que ell hi era. -I no vegis quina casa té!-, em deia. Jo mirava a totes bandes, buscant si hi havia la guàrdia urbana aprop, i seguia escoltant. M'explicava que tenia un pòster del Nacho Duato en pilotes "ideaaaaal", que li anava el rotllo "peplum": tenia un mosaic a la paret del bany, com si fossin unes termes romanes, i unes àmfores antigues amb imatges de lluitadors al rebedor. Que tenien molt de gust, ell i el seu nòvio, el Sandro. I que tenia un quadre de l'Home de Vitrubi gegantí presidint tot el saló. El meu cosí semblava extasiat amb el que veia. Vaig penjar el mòbil amb la imatge del cèlebre dibuix de Leonardo Da Vinci al cap. M'imaginava aquell home despullat circumscrit en un cercle i un quadrat, damunt del sofà, de paret a paret. I el binomi homedevitrubi-boss se'm va aparèixer com la Verge de Fàtima: era un sacrilegi deixar passar aquella ocasió. Però estava a punt de prémer el botó dels llums d'emergència del cotxe i pujar damunt de la vorera per fer una visita llampec a aquell imbècil acompanyat del "boss", quan una veu dins del meu cap em va dir "no ho facis". Encara no havia posat l'intermitent i ja em sentia

miserable. I vaig decidir que passaria de llarg. Llavors el "boss" em va demanar que parés, que s'havia descuidat de donar-li un dossier a l'Oriol que s'havia d'estudiar per la presentació de l'endemà. Me'l vaig mirar sorprès. -Aprofitaré que viu per aquí i l'hi donaré-, em va dir. I qui sóc jo per qüestionar el "boss"? -Com vostè digui-, li vaig dir, prement amb decisió els llums d'emergència i fent un ferm cop de volant per pujar a la vorera. -I no cal que m'esperis. Ja agafo un taxi-, em va dir. Quan va tancar la porta i el vaig veure allunyar-se cap al portal, amb la bossa del gimnàs a la mà, vaig pensar que tindria lloc una escena memorable i jo me la perdria. Vaig aparcar un tros enllà, des d'on podia vigilar el portal per on acabava de desaparèixer el "boss". Esperava veure'l sortir d'allà com un esperitat. Però després de vint minuts infructuosos, i amb un empenyament considerable, vaig marxar. Al semàfor, però, se'm va acudir una cosa.

El meu cosí Alfons té un mòbil amb càmera. La foto que vaig rebre al mòbil, i que em vaig trobar l'endemà al matí, era una putada. Boníssima, però. L'Oriol i el "boss", escenificant l'Home de Vitruvi. El "boss" darrera, i l'Oriol donant la cara. I donant-ho tot, és clar: un nu frontal del nostre estimat Oriol.

Baixava cap al bar on m'esperava la "germanor", amb el mòbil a la mà, com si guardés el quart secret de Fàtima. No hi ha paraules per descriure les cares de la colla quan els vaig ensenyar aquella "perla".

-Què en fem?

-L'instal·lem als ordinadors com a fons d'escriptori corporatiu-, votaven uns.

-Pòster a la màquina del cafè-, deien uns altres.

-I un "easter egg" a la web de l'empresa?-, va dir un il·luminat.

Vam sotmetre a votació aquelles i altres propostes. Hi va haver molts vots a favor de qualsevol d'elles, però tots tenim hipoteques... El podíem fer parar boig, això sí.

Un cop al despatx, sortia jo del lavabo quan ensopego l'Oriol acomiadant una visita i escoltant horroritzat una conversa de la Noèlia al telèfon:

-Que si perd oli?? Perd oli a raig!!-. Quan la visita va ser fora, l'Oriol va anar cap on era la Noèlia, neguitós, tot fent veure que remenava papers que havien arribat per fax. -Se'm griparà el motor i els denunciaré!!! Al pàrquing ja m'han cridat l'atenció dues vegades-, seguia dient la Noèlia, impassible. Quan va penjar, la Noèlia en veure que l'Oriol seguia fent el "ronso", va moure el ratolí per treure el salvapantalles i va aparèixer la Mona Lisa com a fons d'escriptori. -Oriol, tu saps de què riu aquest « monyes » disfressat de tia ? -.